

A XIX. század közepén a polgárosodó Pesten egyre sürgetőbbé vált az intézményes vízellátás megoldása. Pest 130 ezres lakossága ásott kutakból és Duna-víz árusok portékáiból elégítette ki vízigényét.

A városi vízvezeték kiépítésének ügye már régebb óta foglalkoztatta a Pest vezetőit. Két megoldás körül folyt a vita. Az egyik – a költségesebb – a Duna vizének mesterséges szűrésével; a másik kutakból, a természet általi megtisztulással tervezte az ivóvíz biztosítását. Európai nyugati felén, így például Londonban is a felszíni vizek mesterséges szűrése (megtisztítása, kezelése) volt a jellemző.

Az egyik érdekcsoport a nyugati mintát követte volna, de a munkákhoz a pénzügyi fedezetet nem biztosították. Egy kiváló geológus: **Bürgermeister Antal** már korábban is a **természetes szűrés** mellett tette le a voksát. 1865-ben egy tanulmányában amely Pest és a Városliget vízzel történő ellátásával foglalkozott, így írt:

..... „ a Dunának kövecsrétegein tisztult jó vize mindenkor a legnagyobb mennyiségben szolgálatunkra van.”

Vita folyt arról is, hogy ki legyen a vízmű építője, tulajdonosa: külföldi tőkével rendelkező gazdasági társaság, vagy a Városi Tanács.

1. rész 1866 -1867
Kiss Miklós ©

Az 1866. évi kolerajárvány felgyorsította az eseményeket. 1867 szeptemberében a városi közgyűlés döntést hozott: miszerint Pest városa közköltiségen építteti, működteti a vízművet **Bürgermeister Antal javaslata szerint**: a Duna-parti kutak természetes szűrésű vizével.

A városatyák a tervek elkészítésére egy híres angol mérnököt, **William Lindleyt** (1808-1900) bízták meg, aki korának neves kultúrmérnökeként tehetségét több európai városban kamatoztatta. 30 város vízellátását, csatornázását: köztük London vízellátó és Frankfurt csatornázási rendszerét is ő tervezte.

William Lindley szobra Hamburgban